

20. DAN CAMINA

Strahovi

Ponedeljek, 11. septembra 2017

Pokrajina se mi je spet priljubila. Monotono ravnino so že vse od Leóna dalje zamenjali ljubki grički in v ozadju se že kažejo obrisi gora, kamor se bomo v kratkem povzpeli na najvišjo ležečo točko camina. Temu primerno je tudi pot postala veliko bolj razgibana, spet bolj zelena in zanimiva, s kravami in konji ob njej. In tako je danes postalo tudi znotraj mene, razgibano in živahno. Današnja pot mimo prisrčnih vasic in gozdičev je razkrila moje globoke strahove.

Zjutraj sem se po devetnajstih dneh končno odločil, da bom poskusil hoditi brez opornice za desno koleno, ki je že vse od začetka moj osnovni del opreme. Na začetku je malce zbolelo, ker se je noga malce razvadila zaradi stalne pomoči, toda potem je šlo brez težav in brez bolečin. Počutil sem se tako zelo svobodnega. Tako zelo, da sem tudi na poti, ki je sprva vodila ob zelo prometni cesti, slišal ptice in gledal polžke. Vesel sem bil, kar na petje mi je šlo. Toda potem se je vame na lepem zarinil dvom, če bom zmogel – ker pač doslej nisem. Takoj so me zgrabile bolečine. Po kilometru oklevanja in razmišljanja sem iz nahrbtnika potegnili opornico in poražen nadaljeval pot.

Toda to še ni bilo vse. Da je bila mera polna, je v prsi pritisnil zelo močan in zelo mrzel zahodnik. Nekaj časa sem se upiral,

potem pa me je zaskrbelo za moje grlo in sem si oblekel vetrovko. Bil sem povsem na tleh. Ne zaradi vetra. Zaradi svojih strahov, ki so prav tako kot veter brili in se upirali vame, jaz pa nisem mogel zmagati. Nisem mogel biti svoboden. In potem je izginilo tudi ptičje petje in bori in hrasti. Bil sem zazrt samo v še en svoj poraz.

Strah pred bolečino in strah pred tem, da bi zbolel, je pravzaprav strah pred tem, da ne bi zmogel, da mi ne bi uspelo. Saj vem, *pot je cilj*, a jaz bi vseeno rad prišel vse do Santiaga. In zjutraj sem razmišljal o tem, kako vam bom napisal kaj o svojem prvem strahu, ki sem se ga osvobodil, pa pišem o svojem novem porazu, o še eni oviri, na kateri sem padel. Težke so te lekcije, težke kot vsi tisti ljudje, ki te na poti prehitijo. Ta pot je polna porazov in polna resnice. In je zato polna težav. A jaz sem nocoj v Astorgi. In jutri pojdem naprej, z vsemi svojimi strahovi. In bom hodil, četudi me je strah. Menim namreč, da ne prideš v Santiago, kadar svoje strahove premagaš, temveč kadar skupaj z njimi hodiš naprej. Do novih porazov, ki so samo miljni kamni do katedrale svetega Jakoba.

Ne razumem prav dobro vsega tega. Kot tudi tega ne, kako sem prišel do Astorge [astorge]. A danes sem tu. Z mojima sopotnicama si po dolgem času privoščimo piščanca, lubenico in steklenico dobrega vina. Ker je vsak korak naprej treba praznovati.

Marija, te je bilo strah tistega dne, ko te je nekdo vprašal, če boš spremenila svet? Bilo te je strah. In si vseeno privolila, ker je bila tvoja ljubezen močnejša od strahu. Izprosi tudi meni tako veliko ljubezen. Naj premaga vse moje strahove. Naj se rodi iz zaupanja Bogu, da bo vse v redu. Amen.